

Időm gyorsul. Tépdesi már szárnyam.
Marék por kell, és megemelkedik velem
a föld. De anyám szép lesz,
olyan szép lesz, mint lánykorában
odafönt volt, az esti lélek
döcögve ringó aranyszekerén!

Kacagását ráfonja nyakamra,
és szöcskés szénaszálaiba meghemperget.
Elbotol rajtunk a bolyhos fénybogár,
úgy örül, és én visszanevetek
pöttyeiről egy lányra, ki szemtelenül
ficáncolóbb a fecskénél!...

Kit nem érhet utol semelyik tűzhely
lobogása, mert annyi ága nincs ennek
a világnak, mint az ő szíve-lelke
parazsának, melyen egykor engem
daloltatott, és zászlózott föl
május zengő tenyerébe, első napomon...

Istenem, anyám szép lesz, olyan szép lesz,
és dalol megint! Megint.

Jassó Judit

MADZAG

Cipelsz magadhoz kötözve, csuklódon kókad
Léggömböt. Miért van ennyire rossz érzésem,
Pedig egymás közelében vagyunk mindig.
Talán mert nem tudom, éppen merre tartunk,
S nem lesz-e rossz vége ennek.
Valaki ollót fog s levág mellőled,
Könnyebbedem és eltűnök.

AKI TULÉLTE EZT A KORT

Amit a szeretetről tanítanak,
Érvényes a gáz erejére.
A csapját elcsavarják,
Az étel megfő, az élet kialszik.

A sütőbe tett fejet dauervíz
Borította tegnap délután.
Csak egy próba volt, friss
Frizurával nem szokás meghalni.

A fej kivétetett, helyére
Tepsiben csirkehúst toltak.
Az áldozat névtelen marad,
A szeretet pedig valójában
Az ige szófajába tartozik.

Bán Zoltán András

KESERŰ (II)

17

Ma végre leültem megírni ezt az egészet, kitöltöttem egy pohárka vodkát, és eszembe jutott, hogy régen azért nem ittam írás közben. Vagy ivás, vagy írás, mondta valaki, és igaza volt. De most már mindegy. Vége a játéknak, ahogy a kétfilmekben mondják. Lebuktál, öreg. Lebuktam. Az előző rendszerben beszerveztek, ebben meg lebuktattak. Ennyi.

Megírom még nekik a sztorimat, aztán annyi. Megírom a „memoárjaimat”, ahogy ti mondanátok. Azon a kifinomult kis nyelveteken, basszátok meg. Az első mondat már megvan: „Egy szar vagyok.” Hát ez nem fog nektek tetszeni. Na, ez nem fog nekik tetszeni. Nem lesztek vele boldogok. Mert ti megbocsátottatok nekem. Mert ők megbocsátottak nekem. Vagyis: már aki megbocsátott. De aki megbocsátott, éppen az, aki az úgynevezett barátom volt, vagy legalábbis a mentorom, a műveim első támogatója. Miatta lettem író. Bassza meg. A „Szenátor” miatt. (Ezt a gúnynevet adták neki az ávósok, és sajnos később én is rákaptam erre.) Ő aztán nagyon megkegyelmezett, annyira, hogy levegőt sem kapok tőle. Nagyon odarakta magát a kegyelemben. Nagyvonalúságában fulladozom. És olyan tekintélye volt, hogy ennek örömeire mások is megbocsátottak. Legalábbis ideiglenesen. Mert azok szemében, akik megbocsátottak, én nem lehetek szar. Mert ha szar lennék, akkor ők is szarok lennének, ők, akik támogattak